

Перець

1991

ЛИПЕНЬ

№14

ISSN
0132-4462

Мал. О. КОХАНА

О. К.

Ой, яке гарне слово — народ!
Скрізь його виголошують.
Скрізь на нього посилаються.
Дехто ним навіть лякає.

Довго я те слово сприймав, як абстракцію.
Потім дійшло: народ — це ж і я. Це ж і дружи-
на. Це ж і Вітька наш малий — теж народ.

І ще я допетрав, що всі тільки про народ
і піклуються. Тобто про нас і нашого малого
Вітьку...

Якось іду, а біля стадіону гармидер. Не
в розумінні безладдя, а гармидер організова-
ний. Санкціонований. На трибуні промовці,
внизу — слухачі. Довкола мирна міліція.

І чую з гучномовця: «Цього вимагає на-
род!..»

У промовця голос гучний. Чуб мокрий.
Обличчя буряком столовим відливає. Він
дмється. Розпинається. Аж шкода на ті муки
дивитися. Але ж то за народ. Від імені народу.

«Стий,— ляснув я себе по лобі,— я ж теж
народ. То це він і від мого імені кричить. І від
імені нашого Вітьки. Але ж ти, добродію (на
трибуні чомусь усі «добродії»), нас не запиту-
вав, чого ми хочемо і як хочемо».

— Хто це тут зібрався? — питаю одного
широкоплечого, що тяжко сопе у такт промов-
цевих вигуків.

— Ті, що треба,— відгиркнувся широкоплеч-
чий. — А ти не вловлюєш? Вони ж за народ.

— А в тебе вони питали, чого добиватись?

— Навіщо мене питати. Я так собі.

— Але ж ти народ?

— Та ніби,— буркнув широкоплечий.

— Доручав ти їм таке говорити?

— Я ні. А ти доручав?

ДУМКИ ВГОЛОС

● Як часто рай у курені міняють на
пекло в палаці.

Олексій ГАЦА.

● Як добре жити, не знаючи, що так
жити не можна!

● Можна скільки завгодно скаржитись

— І я ні. То чому ж вони від нашого імені?
— Ну, ти, не розпятакуй! — зиркнув на мене
співрозмовник. — На те мітинг, щоб від народу
говорити...

Іншим разом потрапив я на збори організа-
ції з якоюсь чудернацькою назвою. І ці теж —
від імені народу. Один так і сказав: «Народ
вручив нам свою долю, ми за нього голови свої
покладемо!».

А засідання сесії послушаєш, то тільки
й чуєш, що «народ» та «народ». І партійна
більшість за народ. І дембловська мен-
шість — за народ. І всі йому, народові, добра
хочуть. І землю віддають. І фабрики та заводи.
І владу теж. Керуй, пануй, збагачайся. Хоч
мільйонером ставай. Обіцяють. Роздають...
Одні воліють президента. Інші — навпаки.
І неодмінно на народ посилаються.

Часом сидиш, за голову вхопишся і думаєш:
за ким його йти? За Левком? За Грицьком? За
Іваном чи за Степаном? Вже доходило, що
один одного за петельки брали, чубилися за
долю народу.

Одні народні обранці їдуть за кордон, бо
хочуть добробуту своїм людям. Інші умов-
ляють селян не сіяти хліба, бо бажаної щастя
народові. Той на площі галасує, той штовхавину
вчиняє. І всі — в ім'я народу. За його процві-
тання.

А ми — я, моя дружина, наш Вітька та
й мешканці будинку, а то й цілого міста чи
села — дивимось на все те, чекаємо, і ніяк не
можемо збагнути, хто ж із тих борців за народ
справді за народ.

м. Київ.

на труднощі, головне — не згадувати пріз-
вища тих, хто їх створює.

● Сучасний бартер — пошити один од-
ного в дурні.

Олександр ПЕРЛЮК.

● Поки на порядку денному стоять
питання, а не відповіді, — порядку не буде.

Флоріан БОДНАР.

Сучасні

З неба на подвір'я до Тетяни
Прилетіли інопланетяни.
Тітка радо сплеснула руками:
— Гості — зі своїми тарілками!!

Мати каже школяру Миколі:
— Не дивись кіно, де шльондри голі!..
А хлоп'ятко заявило прямо:
— В сексі ви не петрасте, мамо!

Закликати маси ми умієм:
— Всі на боротьбу з зеленим змієм!..

— Зі шкірою у мене все в порядку! То я у чергах на холодильник та
меблі відмічаюсь...

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

МІСТО СІЛЬСЬКОГО ТИПУ

м. СУМИ. (Кор. ТАП). Сьогодні кожний
районний центр, кожне селище прагне
одержати статус міста. А якщо не міста,
то хоча б селища міського типу. Обласний
же центр Суми — навпаки. У міськраді
зародилася думка перетворити його у
місто сільського типу. І вже досягнуто
деяких успіхів. Варто проїхати однією
з центральних і чи не найдовшою та
найширшою вулицею — Харківською, і
ви переконаєтесь у цьому: курява за
транспорт тут здійснюється така, наче
він курсує неасфальтованою сільською
вулицею.

ВАЖКО БУТИ МОЛОДИМ

ЛУГАНСЬКА область. (Кор. ТАП).
Молодь сьогодні — це одна із найнезахи-
щеніших верств суспільства. І в кіно
показують про це, і в пресі пишуть. З цим
абсолютно погоджуються і батьки міста
Комунарьська. Ще коли молоді жилися
легше, вони «прикрасили» молодіжну
скульптурною групою площу 30-річчя
Перемоги. Тепер настали інші часи.
І скульптурна група теж відтворює дух
сьогодня: кожен, хто тільки не гляне на
облуплених до арматури «представників
молодого племені», мимоволі вигукне:
«Так, нелегко бути молодим!»

ЗНОВУ ІНОПЛАНЕТЯНИ?

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП).
Жителі с. Маслова Шполянського
району вирішили звернутися до Академії
наук УРСР з проханням дослідити небо
над їхнім населеним пунктом. «Очевидці
з інших країн стверджують, — розповіли
вони кореспондентові ТАП, — що при
наближенні до них літаючих тарілок
відразу пропадає радіозв'язок. Ми ось
уже кілька місяців задивляємося у небеса
і ніякого невідомого літального апа-
рата не бачимо. А тим часом радіо у селі
не працює. Якби було шось з лінією, то
зв'язківці, до яких ми зверталися неодна-
разово, допомогли б. А оскільки вони не
допомогли, то, мабуть, усе-таки це ка-
верзи інопланетян».

ДОПОМОГЛИ

Якось в завком приносить скаргу Варка:
«У мене вдома що не вечір — сварка.
Мій муж — Кирило Кудий, машиніст —
П'яниця, грубіян і скандаліст.
Додому завжди він приходить пізно,
Спідлоба позира на мене грізно.
Облає, духопелів надає...
І це — при дітях, лишенько ж моє!
Одній з них воювати не під силу,
Допоможіть, бо зажене в могилу».

Отож, лишила скаргу, йде назад
(Можливо у сім'ї настане лад!).

На відповідь чекала довгий час,
І — накінець: «Повідомляю Вас,
Що чоловіка Вашого Кирила
Ми на профкомі добре насварили,
І за його натуру хамувати
Зняли йому тринадцяту зарплату,
І чергу (буде знати чоловік!)
У дитсадок відсунули на рік».

З білоруської переклав
Степан ГРИЦЕНКО.

ПОЛЕ ЧУДЕС

В колгоспі з'явилося поле чудес.
Напевно, то штучки нечистої сили —
Весною посіяли тамки овес,
А влітку копію траву накосили.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Геть лозу, яка росла роками!
Й заплелись хати... змійовиками.

— Козаки, — повча татусь Петруся, —
Місцем поступалися бабусям!..
— Це байки! — той одрубав у вічі. —
Не було воппе бабів на Січі!..

Не лякають нас нужда і злидні —
Робим вихідні підряд по три дні.
Все мізкуєм, гріючись на сонці:
— Де беруть ковбаси закордонці?..

Не змогли на фронті збити діда
Кулеметні черги «Мессершміда»...

А тітки учора збили аса:
Не дали без черги взяти м'яса!

Близ готелю інтершлюха Христа
Прийняла Ілька за інтуриста.
Мріяла про золотий кулончик,
А він дав їй... на трамвай талончик.

Володимир ЧУБЕНКО.

стібаночки

Успіхи медицини всім впадають у вічі, зате земля навіки ховає від нас таємниці її невдач. Хоча наші сучасні лікарні і лікарі не схожі на середньовічних, але все одно з кожним роком секретів у них не зменшується. Здавалось би, пілюлі, уколи і скальпель повинні швидше ставити хворих на ноги, ніж сушені лапки сороконіжки чи молитви до Марії Магдалини, мовлені 2253 рази натщесерце. Аж воно на фініші нашого буремного сторіччя цього замало. До пілюль потрібен лазер, до уколів — комп'ютер, до скальпеля — мікродатчик, якого і під лупою не роздивитися. Якщо ж у нас дефіцит усього того причадалля помножений на байдужість тих лікарів, котрі про клятву Гіппократа згадують, тільки коли самі лягають на операційний стіл, то не дивно, що наслідки такого лікування частенько у прямому значенні цих слів виходять боком.

Як, чому, а головне — скільки відправилося в інший світ з вини наших лікарів, до цього часу знали тільки ті, кому довірено підраховувати, аналізувати і не паякати про результати. З приходом гласності остаточно розвіялася наша наївна віра у те, що радянський шприц — найкращий шприц у світі. Позбавившись таємничих грифів, статистика почала буквально вбивати нас своїми жахливими цифрами. Родичів, кому земля пухом, хто увійшов безіменною одиничкою в оті сумні звіти, все гучніше стукають у двері різних юридичних інстанцій, вимагаючи покарання байдужих та недбалих.

Щоправда, медичні справи — темні. Практично мізерна їх кількість увінчувалася виразом Феміди, хоча, на перший погляд, у більшості випадків неокоривність людей у білих халатах видна неозброєним оком.

— Е-е, то так лише здається. Лікарня — не школа, а операція — не контрольна з арифметики, де всі по-

НІХТО НЕ ХОТІВ ВІДПОВІДАТИ

милки, як на долоні, — каже начальник Харківського обласного бюро судово-медичної експертизи В. Мойсєєв.

Еге ж, медицина — справа тонка. Найбільший мудрагель у криміналістиці відрізнити медичну халтуру від нещасного випадку самотужки не візьметься. Тут потрібні експерти-фахівці. А тим експертам найчастіше не з руки топити свого ж брата-медика. От і доводиться слідству ще на стадії дізнання ставити величезну крапку. Хоч і кожному зрозуміло, що висновки експертизи — не що інше, як результат елементарної цехової солідарності.

Ніхто не винен у смерті ім'ярек, який згорів від простісного нежитю. Один брав кров на аналіз, другий досліджував її під мікроскопом, третій ставив діагноз, четвертий виписував рецепти, п'ятий готував ліки із замінників, бо потрібних компонентів не було й не буде, шостий продавав, сьомий підписував лікарняний, десятий вдруге відправляв на аналіз... А в результаті — сльози родини.

— Я нічого... Тільки доручене виконав, а далі все — інші, — говорить перший.

— Написав, що казали. Хворого в очі не бачив, — виправдовується четвертий.

Суцільна загадка для слідчих, і все зрозуміло для родичів небіжчика. Авто «швидкої» врізалось у вантажівку. Від удару у фельдшера М. тріснула селезінка. Поки прооперували у 4-й міській лікарні, поки вилили свіжу кров, хворий

того... Рідні підняли гвалт. Як так? Недогледіли? Прогнали? І тут експертиза сказала своє вагоме слово: хоча у животі знайшли забутий шматок бинта, однак помер М. зовсім не від нього (!!).

У медпункті залізничного вокзалу оглянули пасажирку Ш., котру в тяжкому стані зняли з поїзда. Тамтешні лікарі чинно запевнили, що турбуватися про неї вже пізно, і порекомендували віднести тіло до моргу. У 15-градусний мороз роздягнувши Ш. туди й доправили. Можливо, й справді жінка побачила б потойбічний світ, якби не чергова санітарка Л. Теплякова...

У тій же 4-й лікарні Т. вирізали апендицит. Хоча й там, де треба, але не так, як треба. Замість обезболюючого новокаїну рану змастили дезінфікуючим розчином. Через кілька годин Т. покинув нас, померши... від больового шоку.

Пацієнтці П. у 4-му пологовому будинку перелили кров. Та не ту. Невдовзі не стало П. на білому світі.

Не до сміху від таких медичних таємниць. Хоча й відгонить від них чорним гумором: в описаних випадках жоден лікар чи бодай медсестра, санітарка не переступили порогу суду. Як то кажуть, виручила групівщина: до смерті М. і Т. причетні кілька десятків чоловік у білих халатах. Дилетантство і середньовічний стан вітчизняної медицини, за якого невістачає елементарних фонендоскопів, захистили персонал

залізничного медпункту і 4-го пологового будинку. Нинішні лікарі — безкарні. Хтось помер, когось виписали ще хворішим, ніж клали, — й нічого. Скрушно хитають головами і кажуть: «А що ж ви від нас хотіли? Вік такий». І не збагнеш, чи то йдеться про початкову стадію соціалізму, до якої знову скотилася держава зі своєю економікою, чи натякають на роки. Мовляв, залишається тільки молитися про спасіння душі.

От що-що, а догани наші медики одержують регулярно. За те, що десь білосніжні бинти поклали вкупі з брудними, там не видраїли підлоги, якомусь нещасному не дали пілюлі від головного болю. Але стосовно серйозних прорахунків, за які варто садити на казенний харч, то Феміда, як бачимо, безсила. Не може вона у нашому медичному хаосі знайти крайнього у смерті ім'ярека, якого можна було легко виликати. От щодо крадіжок, наркотиків, зловживань і спекуляцій, то тут усе чітко. Понад двадцятьох лікарів таки сіли за різні подібні штучки. Бо тут, бачите, висновку судових медекспертів не потрібно: і так усе ясно. Але як тільки справа доходить до людського життя...

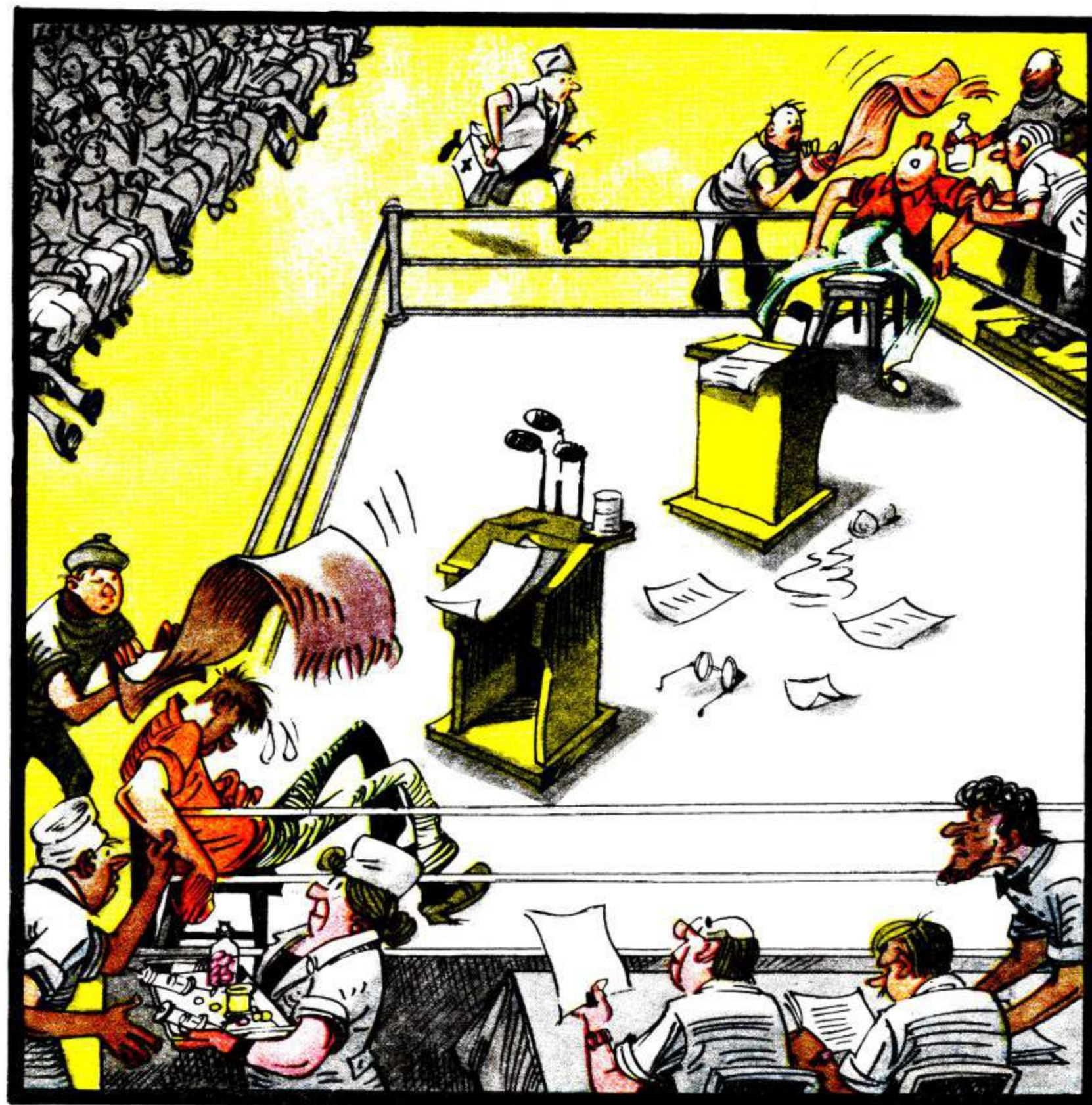
Загадка? Проте не медиків, а суспільства в цілому. Бо тільки в нашій неправовій, економічно розхристаній державі живучі такі секрети, за які розплачуються життям.

В. СУБОТА.

м. Харків.

Примітка ПЕРЦЯ. Я, звичайно, проти того, щоб садити усіх підряд. Було б аморально, якби за нинішній допотопно-печерний стан нашої медицини всуціль розплачувались рядові лікарі. Але й витягти її з цієї ями нам ніколи не вдасться, якщо ніхто ні за що не відповідатиме: від санітарки — і аж до міністра.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

● Всесоюзний референдум — це гадання на народній гуці.

● Чи не на «цементуючу силу» йде більша частина цементу?

● Перефразування відомого крилатого виразу: «Чуття єдиної рутини».

● Товаробіг — це біганина трудящих по магазинах у пошуках товарів.

● А «барабани епохи» виявилися шкурними!

● Стільки політичних лідерів у сучасній нашій літературі, що чи не краще назвати її лідературою?

● Оптимізм раків: «У нас іще все — позаду!»

● Нині розвелось стільки ньютонів, що й яблуку ніде впасти.

● Де наші не пропадали?!

● Некролог — єдиний жанр, який і в умовах вільної преси обмежується рамками.

Анатолій БОРТНЯК.

ГУМОРЕСКА

— Боже! Уже п'ята година. Час свиням давати. А лежу. Дай хоч день розпланую. Так: принести з берега сіна бичкам, замішати качкам, принести трави кролям, сипнути курям... Ой, як я наплакалася від того фільму вчора... Ну до чого мені шкода тієї Ізаури... Боже, яка вона бідна, як над нею знущаються ті паразити... Так, що ще зробити? Замішати свиням... Наготувати сніданок дітям і цьому механіза-то-ро-ві... засмальцьованому. Замочити білизну, випрасувати шкільну форму дітям... Як вони її мучать тільки... Ізауру... Добре, що ми без панів живемо... А вона ж, бідоласна, відбою од них не має... У дванадцять прибіжу наварю їсти на вечерю... Бичкам в обід замішати жому, свиням дати, курям, качкам, кролям, собаку не забути б... А той Леонсію, паскудник, так і лізе до неї, так і лізе... Липучий мужик... От гад повзучий!.. А все-таки він гарний хлоп'яга, не рівня моєму... Механіза-тор... Тьху! Прости господи...

Вечером принести сіна з берега бичкам, замішати товчі качкам, щоб і на ранок було. Натерти буряків гусям, дати кролям, курям... Ой, лишенько, це ж сьогодні п'ятниця, тринадцята серія, хоч би не забути... Повикидати гній від телят, від свиней, підмести подвір'я... Нарвати трави кролям... Хоч би не забути про кіно.

Щось у спині тріщить, чого б це?.. Ой, бідна Ізаура! Біднесенька. Бідолаха, як мені її жаль...

Олександр КИЛИВНИК.

с. Денихівка
Тетіївського району
Київської області.

ПЕРЕБУДУВАВСЯ

— Мамо! Можна, я на хвилику Погулять піду з Васильком?
— З отим шибеником? Боже! Я терпіть його не можу!..
— То дозволь,— гука маля,— Відлупцюю Василя!..

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. О. ГУЦОЛА

ХРОНІКА НОВИН

НА СТИКУ НАУК

На стику двох наук — біології й економіки — виявлено ефект, який полягає в тому, що в людей грошей кури не клюють, а товари — наче корова язиком злизала.

НЕСПОДІВАНИЙ ЕФЕКТ

Цікава метаморфоза відбулася в нашому суспільстві: після завершення електрифікації всієї країни всім усе стало до лампочки.

ЧУДОВА ЖІНКА

Ті, хто добре знає громадянку В. Хтиву, в один голос твердять, що вона ошчасливила чоловіків — відмовилася вийти за них заміж.

НОВИНИ ТОРГІВЛІ

У зв'язку з повною відсутністю товарів у магазині «1001 дрібниця» адміністрація над входом вивісила гасло «Нічого розмінюватися на дрібниці!»

ЧОРНИЙ ДЕНЬ

Вантажник Єрофейович відкрився перед своїм приятелем, що в нього вдома завжди є пляшка горілки на чорний день. На запитання, що він розуміє під «чорним днем», Єрофейович пояснив: «Наприклад, ти прийдеш у гості...»

Черговий хронікер
Владислав ПРУДОВСЬКИЙ.
м. Запоріжжя.

Мал. О. ГУЦОЛА

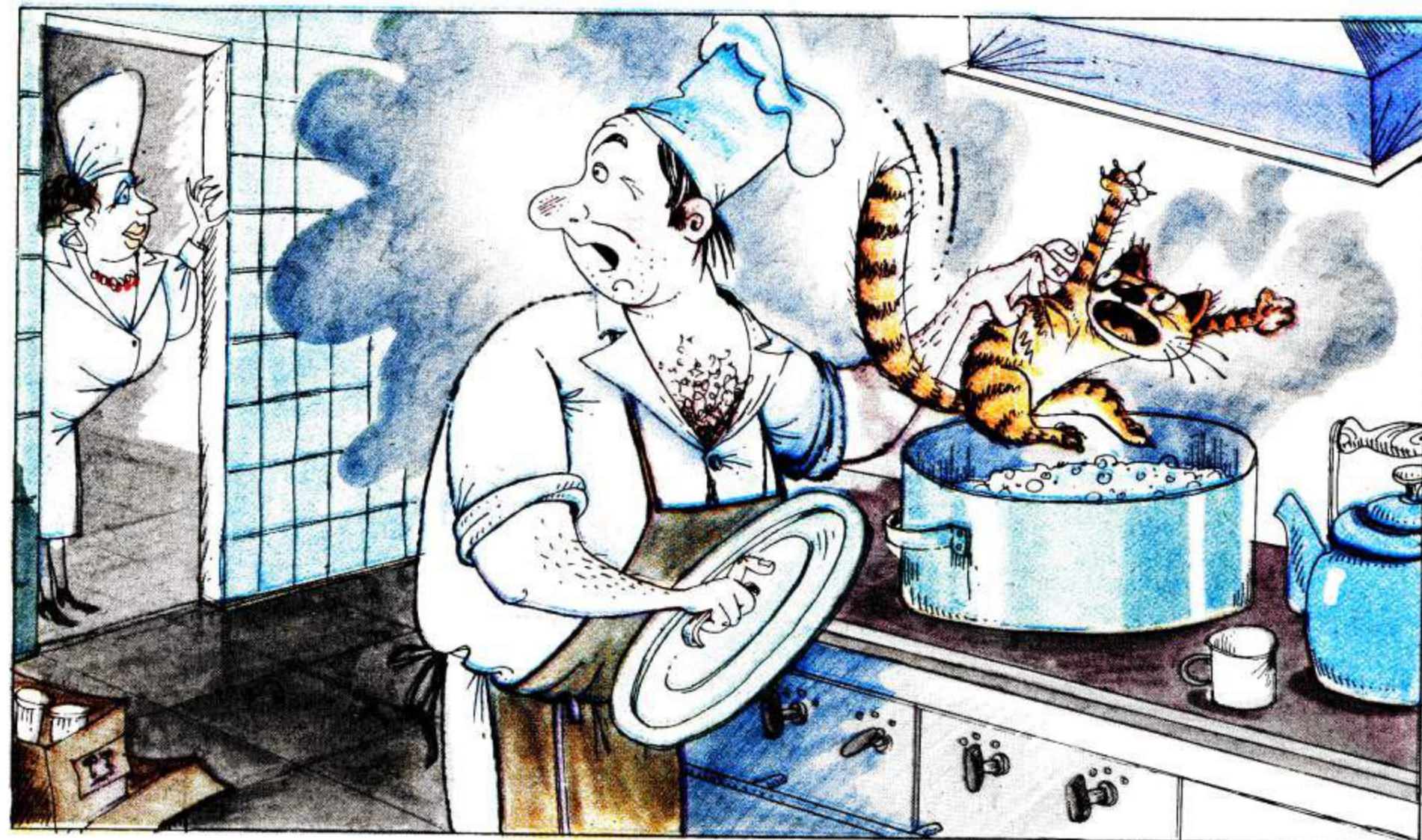

— То вона проводить інвентаризацію ділових паперів!..

Малюнки С. ФЕДЬКА

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Клаво, записуй до меню: борщ із м'ясом.

МІС ІЗ ЗАБОЛОТТЯ

Ще безсмертний Пушкін сказав: «Кохання кожен вік підладний», — і, наскільки мені відомо, жоден авторитет досі цього твердження офіційно не спростував. Не беру й на себе такої зухвалої сміливості, хоч у моєму віці закохатися в юнку дуже небезпечно. Бо, як сказала волинська поетеса, «Я могла б любов'ю одарити, тільки що б ви із нею робили?»

Так от, ні в яку юнку я не закохався, але справжня дівоча краса мені не байдужа. А тому й не обурююся гласно, що й на Україні за прикладом «аморального капіталістичного Заходу» нарешті визнали дівочу вроду і почали проводити конкурси краси.

Здивувало і, м'яко кажучи, дивує інше. Те, що всі ці вітчизняні конкурси не виявили жодної української красуні. Лаври діставалися лише іноземкам, здебільшого американкам та англіянкам. І присвоювали їм почесне звання «Міс Київ», «Міс Одеса»...

Навіть на нашій благословенній Волині з'явилися симпатичні американочки «Міс Ковель», «Міс Заболоття».

Звідки, сушу собі голову, вони у нас взялися? Чому, зрештою, не «панни», не «фройляни»?.. Адже і Польща, і Німеччина до нас куди ближче, ніж Америка. Уявляєте — провели б у Луцьку конкурс краси. І переможницям — звичайно, не українці-лучанці — дісталася б пальма першості. Присвоїли б їй звання «Паненка Луцьк» або «Фройляйн Ратне», ото була б сенсація, га?

Організатори конкурсів можуть, звичайно, заперечити: іноземки, мовляв, тут ні при чому, просто наших юних співвітчизниць удостоювали звання «міс» за світовою традицією. Але ж давно сказано: чужому научайтесь і свого не цурайтесь. Як на мене, то «красуня-91» звучить не гірше, ніж «Міс», датована тим же роком. Чи, може, я вже старий і нічого не розумію?

Іван ГАЙ.

м. Луцьк.

У ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ — В ПОЛІЕТИЛЕНІ

Нині звідусіль тільки й чути: жити стає все важче й важче. А померти хіба легко? Йдеться про данину живих померлому, що іменується похорonom.

Не буду вести мову про рівень роботи ритуальних служб — він відомий. Та й про який рівень можна говорити, коли людину в останню путь провести ніяк, бо нині в багатьох містах нема дошок на труну. Добре, якщо покійник мав за життя якісь відношення до підприємства, на якому сяка-так деревина водиться, профком кілька беззовіжних дощок знайде. А родичам інших здебільшого доводиться вдаватися до послуг спиритиків, які, знаючи, що хоч перед покійним і вічність, та довго він чекати не може, деруть із живих за труну сім шкур. І вже зовсім дикий — прокат труни, коли померлого везуть лише до кладовища, а там перекладають у поліетиленовий мішок.

Розумію, що в державі вистачає клопотів з живими. Але ж відомо, що рівень культури людей визначається і їх ставленням до померлих. Чи ми й тут перестаємо бути людьми?

Борис ЖАДАН.

м. Харків.

НА СВОЮ ГОЛОВУ

придбало наше комерційне госпрозрахункове об'єднання Полтавського відділення Радянського дитячого фонду кілька одиниць зношеної автотранспортної техніки. Добули її в БУ обласного управління внутрішніх справ. І справа навіть не в тому, що майже всім автомобілям вийшов термін експлуатації і довелося докласти титанічних зусиль, щоб привести їх до ладу. Це, так би мовити, само собою. Знали, на що йшли!

А в тому, що разом із начальником будівельного управління УВС поміняли й виробничі плани його керівництва. Новий начальник БУ Ю. Е. Слуцький вирішив, що КрАЗ, автосамоскид тощо могли б іще придатися управлінню, і став вимагати термінового повернення техніки.

Але торгова операція вже відбулася! Мало того, що у ремонт автомобілів ми вклали чималу суму! Врейти-решт, вони нам самим потрібні. Інакше не купували б. Питається, про що думали в управлінні раніше?

До речі, ми не такі багаті, щоб тринькати гроші на вітер. Наше об'єднання працює за державними нормативами і відповідно має право купувати обладнання, техніку і матеріали за державними розцінками. Тому «йти назустріч» діловому партнеру, який не тримає слова, ми відмовилися.

І тоді на нас почалася буквально навала працівників відділення по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності! Вони стали в нас такими частими гостями — хоч у штат зарахову!

Не подумайте, що ми намагаємося взагалі уникнути перевірок. Витримали вже не одну. І цілком достойно. Але коли бачиш, що тебе хочуть таким чином зацькувати, залаяти, мимоволі виникає питання: неже хлопцям у міліцейських кашкетах більше нічого робити? І вже давно покинчено з корупцією, спекулянтами тощо? Неже новий начальник БУ УВС Ю. Е. Слуцький і заступник начальника УВС області М. Д. Галузінський, який йому протегує, і далі подібним чином залагоджуватимуть стосунки з діловими партнерами? Що ж тоді називати посадовим шантажем?

П. ХУДОЛІН.

директор об'єднання.

м. Полтава.

ПОПІД ТИНОМ

З нами завжди хотіли мати справи. Ще б пак! Одного цікавить солоспів Бориса Романовича Гмирі, інших починає поважати себе, коли слухає Аллу Борисівну. А скільки радісного лементу викликали перші платівки «Ватри!» Пам'ятаєте: «Червоні маки... щось у житті шелестить...» І все це могли запропонувати і першому, і другому, і третьому — представники львівського Будинку грамплатівок фірми «Мелодія».

Нас, коротше, поважали, а дехто готовий був цілувати ручки. Але часи міняються. І хоча й досі земляки люблять і «Ватру», і видатних солістів, і сучасну поп-музику, ми потерпаємо і перебуваємо у невизначеній позиції щодо стародавньої проблеми: бути чи не бути?

А мова ось про що. Минулої весни тодішній голова Львівського міськевиконкому Б. Д. Котик підписав рішення, контроль за виконанням якого поклав на колишнього заступника І. М. Панцюка. Цей документ і став нашим вироком. У ньому йшлося про те, що культурну споруду (німецьку кірху по вулиці Палія, 6), де багато років містився наш склад, передано общині євангельських християн-баптистів. Відразу підкреслимо: ми за те, щоб поважали. Релігійну конфесію, община мала місце для відправ. Релігійну культуру, як і всяку іншу, слід поважати. Але ж ми теж репрезентуємо культуру, а тим часом лишилися без складських приміщень, що припинило нашу діяльність. Надходження не

вивантажуються з контейнерів, платимо шалені штрафи залізниці, живемо без зарплати — так би мовити, під тином.

Даремно намагаємося грати на патріотичних почуттях: мовляв, при нашій безпосередній участі записано платівки відомих львівських виконавців — О. Білозір, В. Морозова, М. Кирилюк, хорова капели «Лемковина» та ін. Приміщення для складу нам так ніхто й не дає. Мабуть, зрештою самі станемо виконавцями, упакувавши долю Перебнді.

О. ЖАРІН,

голова профкому;

О. ПАВЛОВА,

голова ради трудового колективу.

м. Львів.

ЗАЧЕКАЮ З ПОДЯКОЮ

Слухала я по радіо трансляцію однієї з перших сесій Верховної Ради УРСР і чула, як один з депутатів закликав інших голосувати так, щоб люди потім сказали «спасибі». Сперечалися вони тоді, здається, про те, хто краще представляє народ і сильніше його захищає.

«Отепер заживемо», — подумала я, та й не тільки я, а багато хто у нашому селі так подумав, — якщо і ті, що зліва, і ті, що справа, однаково хочуть про нас дбати. Тоді й аркуш паперу приготувала, щоб подяку депутатам написати.

Та пишу на ньому листа до редакції: може, вони його усі разом прочитають. Бо вже більше року минуло, як на сесіях депутати голосують, а поліції в нашому сільмазі порожніли, порожніли, і тепер зовсім порожні. Якщо й привезуть що-небудь, то по кілу в одні руки дають, що б то не було. Оце недавно лашу давали, так хіба ж на лаші довго протяжеш? Хліб, слава богу, є, а до хліба нічого. Роздали нам купони і якісь візитки, де написано, що на них мають продавати на рік одну спідню сорочку, одні труси і одну пару панчіх. Візитки є, а того, що в них названо, чомусь не везуть. Та й що там одна сорочка на рік, якщо другої взяти ніде? На все село в магазин привезли одне простирadlo і дві наволочки, так люди ледь одним одному горло за них не перегризли. Усе дорожчає, а колосспілкові як платили, так і платять.

Мені, наприклад, до пенсії рік лишилося, серце вже слабе, печінка дошкуляє, багато інших болячок, а роботи треба, буряки за мене полоти ніхто не буде, однак більше 50—80 карбованців за місяць не виходить. Як же на такі гроші прожити?

А на дітей наших сільських погляньте. Ходять у школу хто в чому: в одного штанці мало не до колін, бо давно з них виріс, в іншої — платтячко — латка на латці. А де ж мамі нове взяти, як його немає.

Може, я, темна колосспілка, чогось не розумію, тоді ви поясніть мені, як же воно виходить, що заводи та фабрики ніби й працюють, а люди на селі, особливо старі, живуть не так, як ніколи не жили? То, може, ви не за те або не так голосуете, що вам «спасибі» досі немає за що сказати?

Марія ЯНЦАЛОВСЬКА.

с. Нова Гута
Новоушицького району
Хмельницької області.

НА МЕЖІ

Втручались у сварку двох сусідів, які ніяк не вирішували, кому з них скосити бур'ян із межі їхніх городів, сенсу немає. Це відомо давно. Хай самі розбираються і дають собі раду. А от коли йдеться про сусідів, що мають владу, — тут, мабуть, варто втрутитися. Бо ж ідеться про інтереси багатьох. Тому і звертаюся до Перця.

А річ у тім, що вже понад рік їжджу я автографом Київ-Київ до села Мельники. Там вирощую для своєї сім'ї овочі, фрукти і ягоди. Так от: пролягає той мій шлях через залізничну станцію Таганча, розташовану якраз на межі двох районів — Богуславського та Канівського.

І шматок отого шляху побіля станції — десь тисяча метрів із гачком — клануть усі, хто на нього потрапляє: сучільні вибоїни. Не кажу про травми, що їх одержують пасажирів, бо чинись на тих вибоїнах об металеві частини автобусів.

А скільки вантажних машин там ламається! А скільки втрачається сільгосппродукції!

Здавалось би, два райвиконкоми — Богуславський і Канівський — давно уже б могли порозумітися і разом полагодили ту нещасну тисячу метрів дороги. Адже послугами залізниці для перевезення врожаю користуються і ті, й ті. Аж ні — не знаходять спільної мови. Як ото двоє ссварливих сусідів на межі. А страждаємо від того усі ми...

Зоя ЯСІВВИЧ.

кандидат економічних наук.

А В НАС РИНОК УЖЕ Є!..

Сьогодні найголовніше питання, яке обговорює весь наш народ, — коли ми приїдемо до ринку. А от до трудівників комбінату друку «Радянська Україна» ринок прийшов сам. Стихийно. І привільно розкинувся уздовж виробничих корпусів по вулиці Довженка. Усе тут є: від пиріжків і кавтів до овочів та фруктів. І все, заважає, — якісне і у великому асортименті. Як і має бути за ринкових відносин.

Отож наявність стихійного ринку в принципі вигідна як для поліграфістів, так і для колективів інших виробничих точок у даному районі Києва. Вийшов після роботи на вулицю, купив усе, що треба, та й з богом — додому...

Це — один, так би мовити, бік медалі. Але є й інший — значно менш привабливий, що видно й з оцих фотографій. Оскільки ринок стихійний, то й усе навколо таке, мовби тут добряче потрудилася природна стихія: грязюка, безладдя, бруд, себто повна антисанітарія... Огорожа, що відокремлювала цехи комбінату друку від тротуару, поламана; дерева й кущі трощаться; комусь спало на думку копати ями. А тут же укладено пакети електробляки, тут же й повітряні шахи для забезпечення цехів свіжим повітрям...

До того ж, поруч — зупинки автобусів і тролейбусів, що створює додаткову напруженість для людей. Одне слово, як колись казали, — ссодом і гоморра...

А тепер — висновок. Ні, ми не за те, щоб цей стихійний ринок розігнали. Хай собі буде. Але от окултурити його варто. Може, й збудувати в ряд кілька легких прилавоків, створити і для продавців, і для покупців бодай елементарні зручності. Хто це мусить зробити? Безумовно ж, хазяїн району — виконком Радянської районної Ради народних депутатів. Поки що його хазяйської руки тут не відчутно...

Валентина ГАНИЧ.

м. Київ.

Фото О. РЕПКИНА.

СМІХ — НЕ СТАРІЄ!

Поет Мусій Степанович КОНОНЕНКО (1864 — 1922) нинішнім читачам не дуже знаний. Тож скажемо: народився він у с. Турівці, що в теперішньому Прилуцькому районі на Чернігівщині; іще замолоду пізнав смак наймитського та заробітчанського хліба; відбудув солдатчину; служив у Києві в управлінні Південно-Західних залізниць. Друкуватися почав у 1883 р. Літературний псевдонім —

М. Школиченко. Про характер його Музи певною мірою говорять уже й самі назви збірок — «Ліра» (1885 р.), «Струна» (1908 р.). Але, як показують пропонувані вашій увазі вірші, в поезії М. Кононенка звучала струна, не тільки на ліричний, а й на сатиричний лад настроєна.

Ідкий сміх поета і донині не зістарівся. Хоча, звичайно, з тих пір дещо й змінилося. Скажімо, книжки й журнали уже маємо, а там, дивись, у нас навіть удосталь паперу для них буде. І школами тепер нікого «на нашій славній Україні» не здивуєш: он уже й у м. Донецьку вдалося аж одну українську школу відкрити. Може, й іще десь удасться.

Одне слово, треба веселіше вперед дивитися. А щоб допомогти вам у цьому, подаємо заодно ще й добірку анекдотів із «Комара».

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

ПІСЛЯ ДОЩИКА В СУБОТУ

Все на світі чергу має,
І у справах помаленьку
Ми вперед, вперед потроху
Будем сунутись тихенько.
Розуміючи це добре,
Всі взялись ми за роботу
Тільки дні оці наступлять...
Після дощика в суботу!

Зникнуть сварки, зникнуть лайки,
У труну незгода ляже;
Неувічливість громадська
«Прощавайте!» всім нам скаже.
Правда знищить ворожнечу,
Брехні, заздрість — всю гидоту!
І настане це запевне...
Після дощика в суботу!

Не зустрінемо голоти
З мозолями та горбами,
Бо убогі і багаті
Стануть рівними братами!
Всі ми, всі зітхнем вільніше
Після сліз та після поту,
Тільки ж день оцей настане...
Після дощика в суботу!

Люди стануть невідкупні,
Вже не будуть продаваться
Тілом, духом та од себе
За карбованця зрікатись;
Кожен буде поважати
Тільки чесну роботу,
І продажних ми не стрінемо...
Після дощика в суботу!

Ми права здобудем людські,
Будем власні школи мати,
А книжки, журнали всякі —
Скільки хочем видавати,
Бо не буде навіть згадок
Про безгрішя та темноту.
І настане це запевне...
Після дощика в суботу!

Щасно, любо, безтурботно
Будуть наші дні минати.
Та щодень і щохвилини
Злих на добре навертати.
І почнуть вважатись люди
За найкращую істоту,
І настане це, настане...
Після дощика в суботу!

СВОБОДА

Коли родився я на світ,
Так доглядала мене мати;
Коли ж підріс — учителі
У школі стали доглядати.

Життя плило, друзя мої
За мною доглядати стали.
За ними критики мене
На шлях бажаний направляли.

Тепер і критики й друзя
Свій догляд трохи поменшили,
Зате «блакитні»* догляд свій
Старанний, пильний «учинили».

Біда, біда на світі жити! —
Без догляду не зробиш кроку!
Умреш — і там земля сира
Тебе догляне зверху й збоку.

* Тобто жандарми.

В СУДІ

— Чи свідок може присягнути?
— Пане суддя! Я вже не раз у житті присягав, але так правдиво, як нині, то ще ніколи.

ВІРНА ПРАВДА

Одному нашому політикові ворожка виворожила, що прийде такий день, коли перед ним здіймуть капелюхи всі люди, як він буде їхати, але не хотіла сказати, коли це буде. Щойно як утішений політик доплатив ще два злоті, ворожка сказала:

— Це буде в день ваших похорон.

ПО ПОХОРОНІ

— Тобі передвчора померла жінка — і ти такий веселий?!
— А що я винен тому, що ти аж нині приходиш. Було прийти вчора, тоді побачив би ти, який я ходив сумний.

ПОБОЖНИЙ

— Нині вам нічого не можу сказати, бо я після сповіді, але завтра так вас скляну, що вас чорти візьмуть!

ВІДГАДАВ

Ішов дорогою один міщанин, наздогнав якусь бабу, ідуть разом і балакають.
— А вгадайте, кілько мені літ, — каже баба.
— Та буде сорок.
Баба здивувалася:
— Та ви пророк, як ви так акуратно вгадали.
— Та який я пророк, я коровами торгую.

ОСЕЛ

— Що вам є? Ви такі поденервовані.
— Подумайте, той Ікс посмів мене назвати старим ослом!
— А то безсовісний! Адже ви не маєте більше як сорок літ!

НАД ГРОБОМ

Хоронять маленьку дитину, а мати заводить:
«А як будеш, Василю, у Бога, то проси там, щоби наш тато перестав пити. А проси там, щоби Романові трапилася яка робота, бо вже вдома жити не дає! А ще проси там, Василю, щоби наша Стефа матуру** здала!..»
І проси, і проси, а тут дощем січе, аж гробареві з лопатою вже змудилося чекати, та й каже:
— А ви чого таку малу дитину з стількома справунками посилаєте? Та було б самим іти.

НЕЧИСТА СОВІСТЬ

— Чи це твоя жінка та гарна пані, що ти був з нею вчора в кіні?
— Звичайно! Хто ж інший міг би бути. Але, будь ласка, не кажи їй про це нічого.

ПОДАЄ НАДІЇ

Критик стрічає одного молодого поета, вітається з ним і каже:
— Недавно читав у один ваш вірш.
— Останній? — питає врадуваний «поет».
— Сподіваюсь...

** Матура — гімназіальні екзамени на атестат зрілості.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А де ж решта?..

МАЙЖЕ ЗА КРИЛОВИМ...

ПЕРЕЧНИЦЯ

ДІЛО — ТРУБА

Що повинні відчувати мешканці будинку, де проведено капітальний ремонт? Радість і вдячність, скажете ви. І щодо випадку, про який іде мова, потрапите пальцем у небо.

Бо саме після капітального ремонту будинку № 26 по вулиці 40 років Жовтня його мешканці майже всю зиму просиділи без гарячої води й тепла. Хоча мали всі підстави сподіватися одержати і перше, і друге.

Хто ж винен? «Не ми, — запевняє начальник сумського управління «Сантехмонтаж» Шевченко, — оскільки ще у вересні здали і комунікацію, і документацію». «Не ми, — співає тієї самої начальник управління «Водоканал» Кондров, — оскільки тієї документації в очі не бачили, а без неї не мали права врізати труби». «І не ми, — розводить руками начальник комунального управління міськвиконкому Денисенко, — оскільки передача цих документів, як правило, не фіксується, і важко знайти крайнього...»

Поки професіонали комунальної служби з'ясовували між собою стосунки, господарі восьми квартир тряслись від холоду та обурення. А тепер трястись від страху, що за пошуками крайнього комунальники забудуть і до цієї осені підключити їхній будинок до теплотраси.

Є. СУМНИЙ.

м. Суми.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОРАДИВ

Батько будить уночі старшого сина:
— Іване, встань і принеси мені води.
Той удає, що міцно спить. Тоді менший, Гриць, і каже:
— І чого ви, тату, отого ледацюгу просите, ви самі піднялися б, напилися б та й мені подали б.

Повідомив В. ОВСЯ.

с. Лозоватка
Криворізького району
Дніпропетровської області.

НІЧОГО Б НЕ ВИЙШЛО

Жінка свариться на чоловіка:
— Краще б я пішла заміж за чорта, аніж за тебе! — кричить сперсердя.
Чоловік спокійно відповідає:
— Нічого б не вийшло. Адже шлюб між близькими родичами забороняється законом.

Повідомив В. КОВАЛЕВСЬКИЙ.

м. Житомир.

ТУРБОТЛИВИЙ

Кравець дуже ретельно перемиряє матерію замовника.
— Що ви присікуєтесь! Там же й вам залишиться! — не втримується той.
— Це я бачу, — відповідає йому кравець, — але ж я хочу, щоб і вам дісталось...

Повідомив І. ЖИТНЮК.

м. Бориспіль
Київської області.

Мал. С. ФЕДЬКА

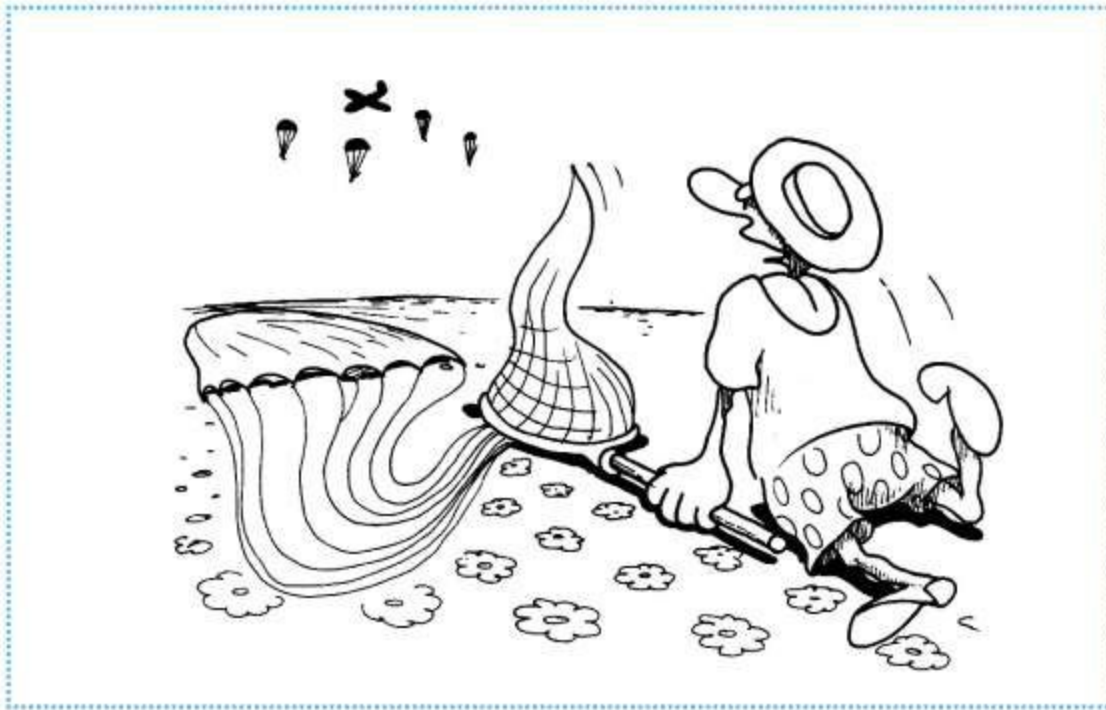
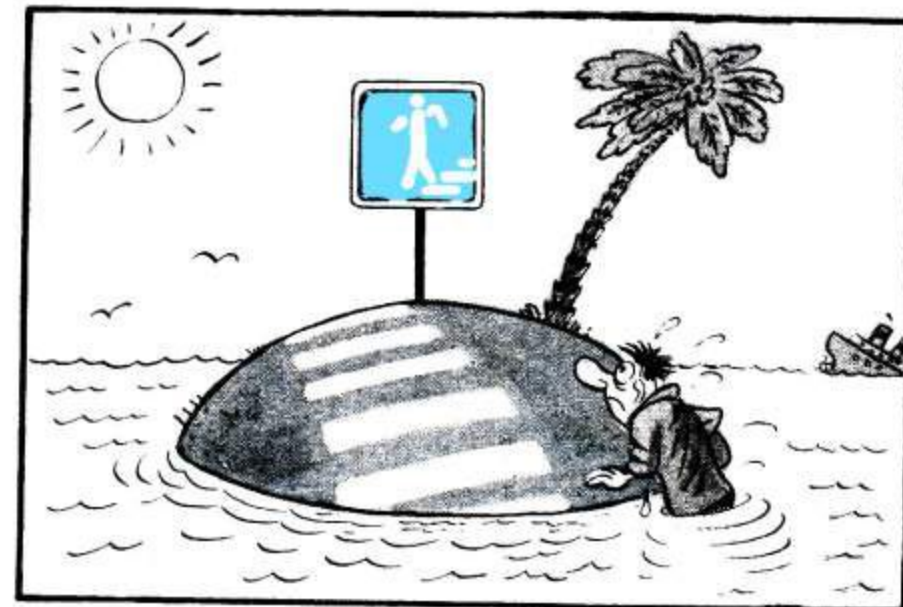
Мал. І. МАРИНИЧЕВОТ

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Мал. А. БОРДУНІСА

Байок про найпереводішу у світі радянську се-ге-науку і практику ми вже наїлися. Тепер би погризти чогось істотнішого. Так не густо його в магазинах. А на базарі так «кусається», що враз апетит відбива.

І от під істеричні шаманські заклинання: «Не поступимося принципами!» і під категоричні заяви: «Та хто тепер ту землю захоче брати?!» — знайшлися усе ж такі, що захотіли. І не тому захотіли, що гвалт як їм раптом прикрутило поступитися принципами і стати капіталістами (як уже з'ясувалося, до речі, соціалізм теж допускає різні форми власності), а тому захотіли, що народові в'ївся у печінку лозунг: «Нагодуємо народ!» Він, народ, тепер хоче спробувати сам себе прогудувати. Якщо йому, звісно, не заважатимуть.

Отож і з'явилася у Чигиринському районі на Черкащині така собі Асоціація селянських (фермерських) господарств. І ввійшло до цієї асоціації вже шістнадцятеро фермерів.

Не густо, скажемо, навіть для початку. Та й саме слово — асоціація — поки що надто гучно, як для даного випадку, звучить. Бо на сьогоднішній день із тих шістнадцяти одчайдухів землю мають усього лише двоє. Це — брати Коваленки з Чигирини.

Тут автор мусить зробити ще один вибачливий реверанс: слова «мають землю» теж не треба розуміти дуже буквально. Бо, по-перше, за вісім місяців невтомних ходін по керівних кабінетах їм врешті-решт пощастило вимолити, замість омріяних 100 га орного лану та 100 га угідь, усього 67 гектарів земельки. До того ж вона поки що милостиво виділена їм рішенням райвиконкому, але державним актом за ними ще не закріплена. Отже, ніякої гарантії, що завтра не придуть і не скажуть: «Ну, що, потішилися? От і добренько. А тепер — киш звідси!».

А такі й можуть сказати, бо земля дається не для того, аби чоловік міг фермером назватися, а для того щоб хазяїнові, та ще й декому окрім нього, пожиток був із неї. А от саме про це говорити ще ранувато, бо являє собою та виділена братам латифундія не що інше, як шмат по-дикунському занехаяного поля, з бур'янами, що й жираф сховається, з таким рельєфом, що там колись уже не один трактор і комбайн, кажуть, перевернувся.

Але кат із ним, рельєфом. Борис та Віталій Петровичі — люди терплячі, з добрячим механізаторським стажем. Справляться. От тільки ж реманенту чортма. Стали вони на сяку-таку техніку стягуватись. Агропромбанк на стару техніку позички не дає, а нового трактора поки вибили, добре гуль понабивали. І от — відкрили нарешті їм, цим щасливчикам, кредит. Правда, на умовах, які надовго відіб'ють охоту в усіх інших отаких розумних затівати щось подібне: 20 відсотків річних зі сплатою 600 крб.

щомісячно. Себто, не встиг позичити — уже віддавай. Та ще й з ого-го яким «наваром»...

Але й це не спинило хлопців. З настирливістю, яка почала декого вже дратувати в районі, вони продовжували вишукувати знаряддя для обробітку свого майбутнього агрономічного Ельдорадо. А поки шукали, запропонували такий варіант голові колгоспу «Вітчизна», де їм виділено ту землю:

**Чи
НЕ ПІШЛИ Б
ВИ, ХЛОПЦІ...
У ФЕРМЕРИ?**

— А знаєте що, Юрію Васильовичу? Поки у нас свого реманенту нема і, значить, не можемо до своєї землі як слід рук докласти, ми готові попрацювати у колгоспі: один сяде на наш трактор, другий — на один із ваших, які простоюють через брак трактористів, та так і допоможемо вам з польовими роботами впоратися. А ви нам за це потім позичите механізмів для обробітку і нашого клапця.

На що голова, котрий саме кудись спішив, висунув миролюбну контрпропозицію:

— А чи не пішли б ви, хлопці, знаєте куди?

І назвав адресу. А сам сів у машину і рвонув у невідомому напрямку.

Перебував він у тому напрямку й тоді, коли заступник голови райвиконкому, голови обласної та районної фермерських асоціацій, два кореспонденти — з райцентру та з Києва, — заздалегідь поставив-

ши до відома Юрія Васильовича, приїхали до села, щоб з'ясувати з ним деякі животрепетні питання. І перше з-поміж них отаке: відверте небажання Ю. В. Вдовиченка вступати у будь-які контакти з фермерами — це наслідок особистої антипатії до братів Коваленків як таких, чи просто, так би мовити, демонстрація сили? Прояв психології власника-монополіста, яким звик почуватися господарник на «своєї» території?

— Звичайно, на біса йому конкуренти, — популярно пояснив заступник голови райвиконкому В. Г. Колісник. — Тим більше, що колгоспом Вдовиченко займається абияк, господарство низькорентабельне, землі запущені вкрай, — а тут придуть два варяги та, чого доброго, почнуть йому втирати носа...

І втруть! Якщо, звичайно, вчасно їх не зупинити. Це добре розуміє не тільки Вдовиченко, а й інші подібні на нього господарі. Он у с. Друшівці інвалід праці Григорій Олексійович Гаркуша просить для газдування 10 гектарів землі, яка знаходиться біля його обійстя. То йому заявили прямо: дамо вам, а тоді й іншим захочеться! Дзуськи! Хочете — беріть он там, у чорта на рогах, десять га затоплених, зарослих вільхою пісків, корчуйте вільху і хазяйнують, а ми побачимо, ха-ха, що у вас вийде.

І не тільки до фермерів таке ставлення. Районний вузол зв'язку взяв у тому ж колгоспі «Вітчизна» 10,8 гектара для вирощування городини. Квітень минає, травень минає — колгосп, хоч і обіцяв письмово, у скріпленій підписами угоді, але ґрунту для посадки овочів та картоплі не підготував. Нарешті Вдовиченко у телефонній розмові з начальником райвузла зв'язку, зітхаючи, признається:

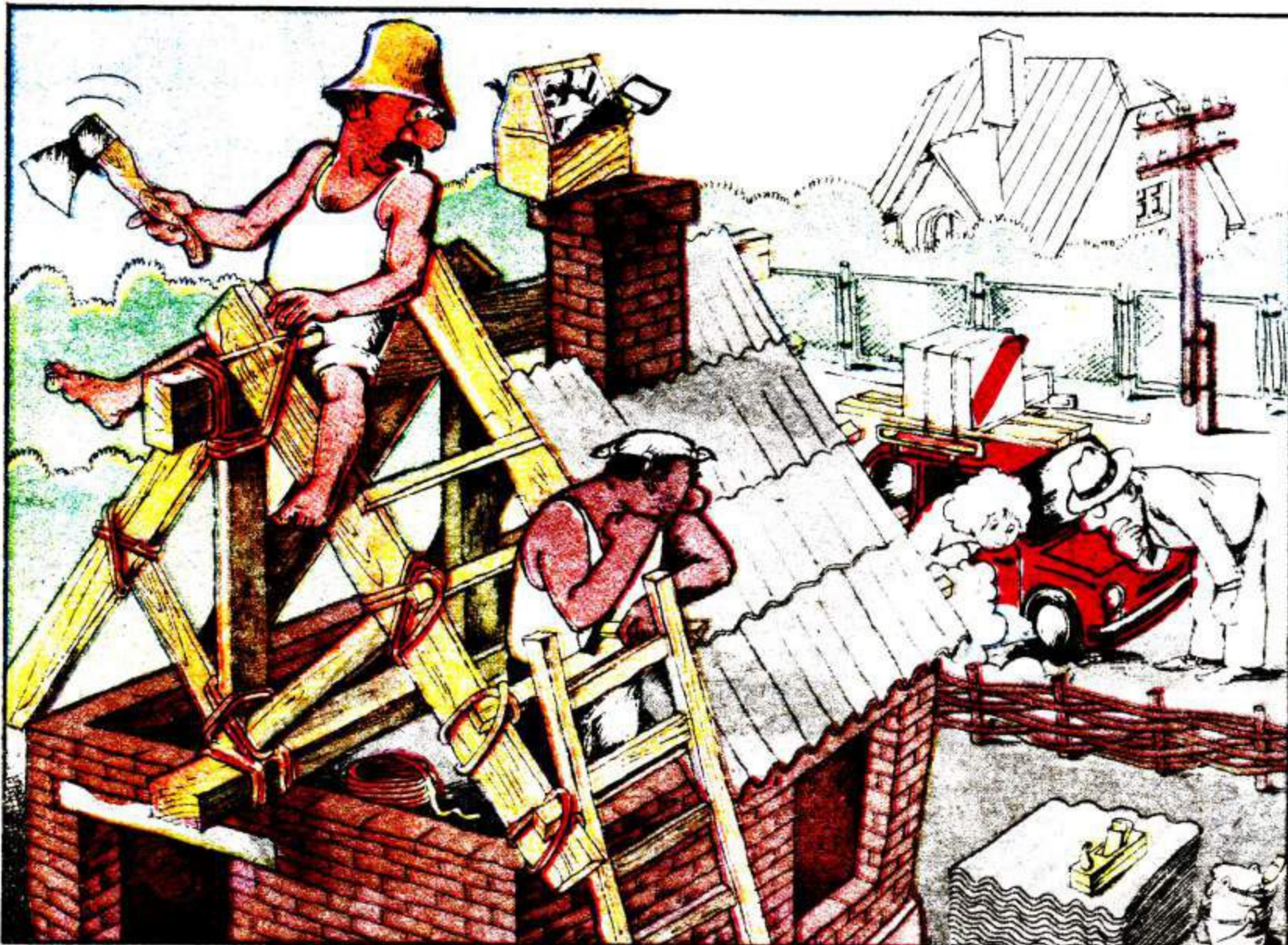
— Знаєш що, старий? Ту ділянку я вже віддав корейцям, а вам підшукаємо щось інше. Як знайдемо, я дам знати.

Еге ж, вітці-командири старого гарту дають себе знати на кожному кроці. І то не тільки на колгоспно-головівському рівні. У районі фермерському рухові всі йдуть назустріч, усі аплодують, а що з тої гарячої підтримки виходить, ми вже з вами побачили. Чи, може, це автор вибрав район такий нетиповий? Якщо так, хай читач кине у мене камінь. Точніше, пересохлу на камінь грудку землі, підняту на одному з тисяч і тисяч гектарів занедбаних горе-господарями ґрунтів, які ждуть-не дідуться справжнього господаря. І не дідуться доти, доки на командних висотах гордо звучатиме: «Витягнемо ноги з голоду, але принципами не поступимось!» Хоча, думається, тим, хто цього гасла дотримується, голод не загрожує і йдеться не про дорогі їхньому серцю принципи, а якраз про власне благополуччя й спокій.

В. БОЙКО.

Черкаська область.

Мал. А. ЮНА

— Щастить же людині — цвях знайшов!..

РУБАЙ

— Так що таке, Петренко, рубаї?..

Студентка брівки зморщила свої.
На стелю задивилася...

— Ну-у, ці, Шамовники, чи як їх там — їдці!

ДАРЕМНЕ ЗВИНУВАННЯ

Дружина дорікала Гнату:

— Набрався! Знов пропив зарплату?!
— Ні, не пропив... Не лай, Одарко!

Поцупив хтось, як я заснув у парку...

ВЕРБА І ПЕРЕКОТИПОЛЕ

Над яром у степу старій Вербі
Шептало Перекотиполе:

— Не заздрю я, голубонько, тобі!
Не мандрувала ти ніколи.

Життя одноманітне в тебе:
Стовбичиш тут і дивишся на небо...

А я — так над усе кохаю волю:
Куди захочу, мчу по полю!..

На те Верби зашелестіли віти:
— По правді як сказати, завжди

Ти котишся лише туди,
Куди тебе жене хазяїн — Вітер!..

Петро ГРИШКО.

ЧОМУ НЕ ОЗИВАВСЯ!

— Дем'янку, чого мовчиш? — питає Леся. — Мати ж гукає тебе. Ти що, не чуєш?

— Чого це не чую?

— То чому ж не озиваєшся?

— Бо думаю: озиватися чи ні?

— Чого це раптом?..

— Бо не знаю, нащо вона кличе — обідати чи щось робити...

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ГРІЗНИЙ ШАРИК

Песик Шарик волохатий прудко біга біля хати. Не собака — просто звір: не прорватися у двір. Вигнав кури із городу — і жде кістки в нагороду. Грізна вдача отака!.. Лиш боїться гусака.

Олександр ГОЛЕЦЬ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

У якому слові
В українській мові
Веселеньке «маю»
Тричі повторюю?

[Тримаю].

Пропонує Вова
Загадку свою:
— А яке ж це слово
Має сотню «ю»?

[Стою].

Ліна БІЛЕНЬКА.

ХТО ОБРАЗИВ ВІКНА!

Маленька дівчинка запитує старшу сестру:

— Ти ображала вікна?

— Ні! — здивовано відповідає та. — А що сталося?

— А бабуся казала, що вікна заплакані.

Дмитро БРИЛИНСЬКИЙ.

У ЛІКАРЯ

Лікар оглядає хлопчика й каже:

— А тепер заплющ очі й спробуй дістати пальцем кінчика носа. Зможеш?

— Мабуть, зможу. Тільки ж підійдись ближче і трішечки нахилиться.

ДОДУМАВСЯ

Маленький Петрик міркує уголос:

— Мій братик — школяр, бо він ходить до школи. А я — до садка. Виходить, я — садівник!

СКУЧИЛА

Бабуся каже Лесі:

— Піди пограйся з дітками на подвір'ї, а коли скучиш за мною, приходь, будемо їсти пироги.

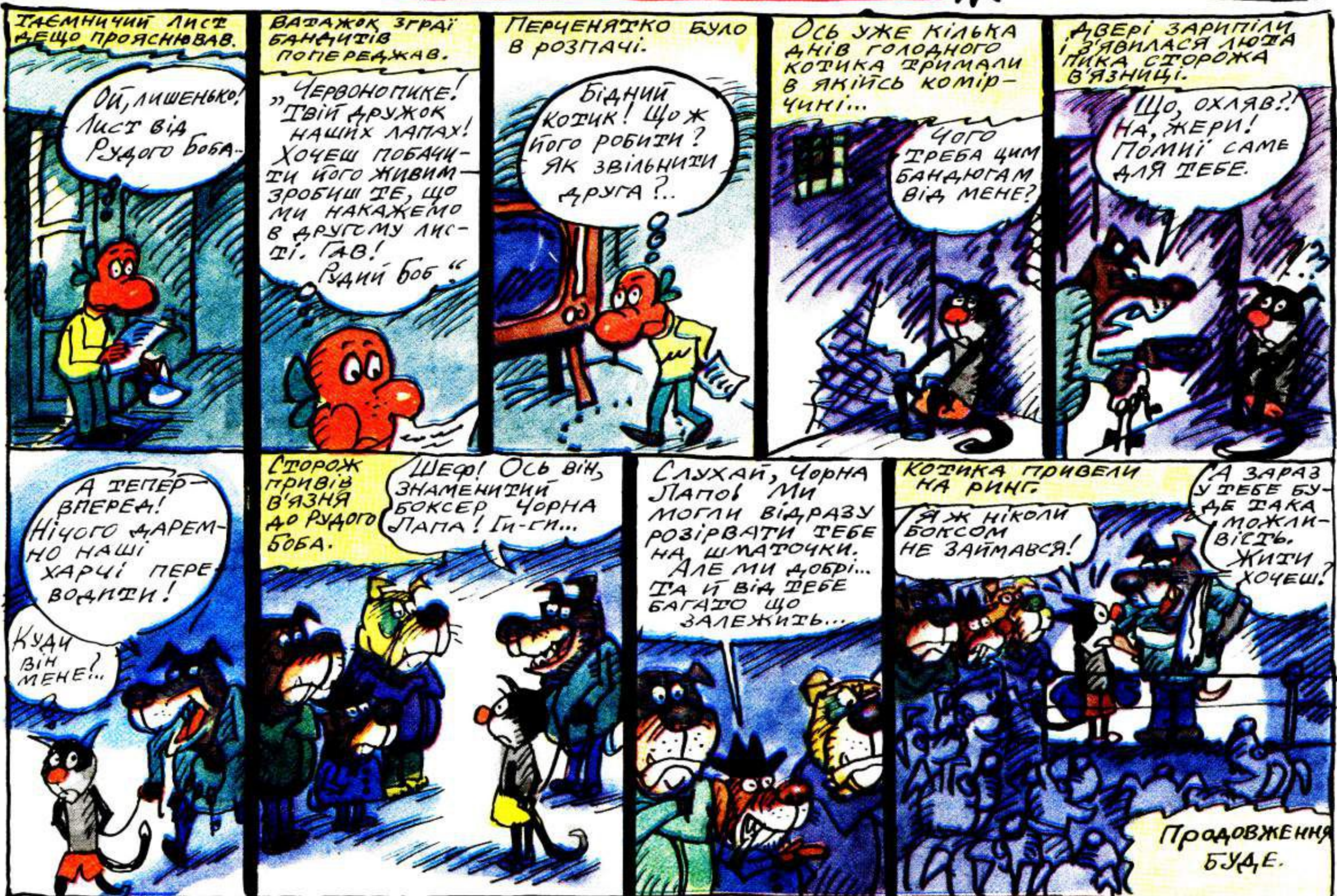
— А я вже скучила! — облизнулася Леся.

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

Анатолій Василенко

Рудий Боб починає діяти.

Пригода друга.

Прийнятно, коли про тебе дбають! І не на якомусь там рівні... сімейно-побутовому. Коли приплентав увечері додому, а маля червонощоке вже й капці тобі з-під дивана дістає, та й дружина, як дівка перед сватами, — витанцьовує.

А дбають та опікуються тобою широкомасштабно.

Як за повноправним громадянином... суверенної та неподільної. Щоб і роботу хорошу мав, і квартиру — не явочну, куди спати тільки й приходиш, і щоб штани при щомісячному розподілі тієї «додаткової вартості» не з дірваними кишенями були... Та й щоб хвацько моторолер свій бігав, якщо такий маєш...

Однак — ша!.. Нам, киянам, ображатися — гріх! За всі інші блага життя, може, хтось і скривиться. Кожному своє болить. Ковбаси та вермішелі все одно на всіх не настачиш. Та й квартир не набудуєш. А за столичні моторолери та «Жигулі» — я спокійний. У цих транспортних засобів колеса навіть у наш кризовий час крутитимуться. Хоч і не часто, зате гарантовано... Як і права кожного з нас у рідній Конституції. На ті ж купони й талони...

І взагалі: хай процвітає Київський міськвиконком — надійний захисник інтересів моторизованої частини жителів столиці України!..

Але це — гасло! За яким, правда, стоять і конкретні діла. Пригадуєте останнє підвищення цін? Не пригадуєте тільки, що в тому довжелезному списку залишилось без змін. Для «шоківаних» — нагадаю. Незмінними залишилися тільки ціни — на газ, на дрова, на вугілля та... Отой звичайний автомобільний бензин, що за октановим числом поділяється на марки — «А-76» та «АИ-92» і на який, судячи з усього, навіть уряд посоромився піднімати ціни.

Звичайно, бензин — не пиво! Про політику під нього не погмоніши. Та й нюхати — ноги витягнеш. Але політику зробити на ньому можна, якщо на заправних станціях черги — кілометрові. Словом, соціальну напругу він створює...

А навіщо нам у столиці зайва напруга?! От і засіли виконкомівці 14 травня цього року в себе у мерії та й видали на-гора розпорядження за номером № 186-р.

Соціально справедливе, скажемо, розпорядження. І звучить, як муза, благородно: «Про введення забірних лімітних книжок на заправку бензином транспортних засобів, що знаходяться в особистій власності громадян...»

А в ньому цілих десять пунктів.

І що не пункт — сама турбота про зневіреного та зацькованого в довжелезних чергах автовласника. Так і хочеться зачитати оту воістину добродійницьку фразу: «З метою впорядкування заправки транспортних засобів, що належать громадянам на правах особистої власності, та раціонального використання встановлених ринкових фондів бензину для міста Києва: 1. Ввести з 10.06.91 забірні лімітні книжки на заправку бензином...»

Та на цьому, певно, вся октанова ейфорія і закінчується. Бо, виявляється, на тих лімітах не дуже-то розженешся. На автомобіль, в залежності від марки, в середньому припадає на місяць 60—80 літрів бензину. Для людей недосвідчених скажемо, що по місту це кілька днів їзди.

А як же далі? Кому по роботі, кому до лікарні, кому на садову ділянку, щоб якесь яблуко чи мішок картоплі до домашнього столу виростити. Власне, всіх життєвих варіантів, що можуть виникнути, і не перелічиш.

Ну, а це вже залежить від вашої платоспроможності. Є гроші в гамані — поганяй на комерційну

заправку. Їхня мережа, дякуючи цьому розпорядженню, розширюватиметься. Ціни там — утричі вищі за державні. А нема — то, будь ласка, на трамвай сідай. Демократично! У гурті якось і їхати веселіше. Може, хтось анекдота розповідь... Як оце і мені голова київської міської спілки «Автомобілюбів» О.В. Хорофейко, коли я завітав до нього на предмет з'ясування потреби в добродійницькій акції з бензином. Мовляв, забірні лімітні книжки, почав переконавати мене Олександр Володимирович, вводяться у місті виключно для блага його моторизованих громадян. Щоб у чергах вони менше стояли, і щоб їхній бензин не хапали всілякі там зайди та індивідуали-таксисти.

Правда, під це «благо» і спілка «Автомобілюбів» зуміла дещо поправити свої фінансові справи. Оскільки районні товариства не безплатно віддавали автомобілюбителям ті лімітні карточки. А за плату — п'ятдесят копійок кожна. Мотивуючи своє «благодіяння» тим, що треба покрити поліграфічні витрати та вартість паперу.

Причому вся ця лімітно-забірна кампанія задумується поки що як... експеримент. Як завжди — черговий. І як завжди — на своїх людях. Які за будь-яку авантюру розплатяться власним карбованцем.

Ну, а щодо зручностей, які бцімто з'являться для автовласників із введенням отих нових лімітних карток, то вони — зручності, — як засвідчує наша невгамовна практика, такі з'являться. У хапуг і спекулянтів.

Ю. ІЩЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ех, не переловили ми їх вчасно — от вони вже й створили свою партію...

А факт так і просився на сатиричне перо, і свербіла рука, щоб нещадно затаврувати, прищиплювати до ганебного стовпа.

Уявіть собі: сумчанин... скажімо, Л., другий рік бомбардує листами дирекцію універмагу. І на дев'яносто відсотків кожне із цих послань дихає невідомим громадянським пафосом. Автор принципово викриває, вказує на недоліки, висуває пропозиції. Коротше, пристрасним словом бореться за чистоту і престиж радянської торгівлі.

І можна б захоплено гукнути «Слава!», якби не одна цікава обставина: вихлюпнувши на кілька сторінок своє справедливе обурення й віддавши данину інтересам громадянським, Л. обов'язково вставляє кілька речень під інтерес особистий.

Натакнувши, наприклад, що частина товару розходиться по руках ще з бази, поряд приписує: «Ось уже більше трьох місяців, як я приходжу до універмагу, щоб купити лева та крем для бриття...». Або, рекомендуючи зробити під сходами, де продають дефіцит, додаткове освітлення, нижче додає: «Прошу відпустити 4-5 флаконів клею ПВА».

І що ви думаєте? Як правило, відпускають! Причому, не тільки крем чи клей — відпустили й магнітофон, і телевизор... Можливо, зі співчуття, а швидше — щоб запобігти їде ряснішій зливці скарг. Бо ж більшість листів закінчується фразою: «Думаю,

ДЕФІЦИТ ЗА ЛИСТУВАННЯМ

ЗАМІСТЬ СПОДІВАНОГО ФЕЙЛЕТОНУ

що з цього приводу мені не доведеться звертатись до обласного управління торгівлі чи Міністерства торгівлі УРСР».

Прикметно, що керівництво універмагу знайоме (і добре знайоме!) з Л. тільки заочно: ані він жодного разу не переступав порога директорського кабінету чи хоча б приймальні, ані навіпаки — дирекція не мала честі бути запрошеною до оселі свого невтомного критика.

Оскільки мене таке саме знайомство не влаштовувало, я вирішив явитися до Л. без запрошення, щоб «накрити» шантажиста в його, так би мовити, лігві. А потім, звісне діло, пропісочити так, щоб і десятому заказав.

Але праведне обурення, з яким я переступив поріг

квартири, занотованої в моєму записничку, невдовзі змінилось іншим почуттям. Живуть собі двоє літніх, навіть дуже літніх людей. Він — з ключкою, вона — після двох інфарктів. На сина, що мешкає окремо, надія мала: самого радикаліт у три погібелі скрутив. Ніяких пільг немає, а жити треба. Що при нашому тотальному дефіциті навіть для молодих непростот. От і вирішив наш пенсіонер, прямо скажемо, схитрувати. І виявився, як бачимо, непоганим психологом. Те, за чим інші безпільгові і безблатні громадяни душаться в черзі чи полюють роками, йому дістається ціною кількох списаних аркушів.

Не виправдовую і тим паче не раджу наслідувати його прикладу. Але не можу відкараскатися від думки, що за вчинок Л. має бути соромно не так йому, як державі, котра нездатна створити своїм підданам елементарних умов існування. Ну, і, звісно, місцевій владі, яка за інструкцією не бачить живої людини, що справді потребує допомоги — і часом навіть більше, ніж ті, хто «з списку». Це наш спільний сором — і мій у тому числі.

Отож, вибачайте, шановні читачі, що залишив вас без фейлетону і не називаю прізвища свого зоксім не героїчного героя...

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

Вибрики Легаса

«Не дають нам ані в зуб
Ні цементу, ані труб».
О. М. з Козятина.

— Ох, допроситесь...

«Якось викрав поросятко,
Придавив за пику.
Воно ж, бісова худоба,
Наробило крику».

М. К-ко
з Дніпропетровщини.

— Мабуть, образилось, що його обличчя
пиком назвали.

«Хоч стояв я проти неї
Не спиною, боком,
Але влучив макогон
Прямо в ліве око.
Вискочив я в мить у двір,
Як з рушніці куля,
Та латаю лівий зір
Та велику гулю».

С. З-й

із Северодонецька.

— Ну, а як воно з правим слухом?..

ЧИ ЛІТАЄ КУРКА?

БАЙКА

Говориться, що курка — то не птиця,
І птахом її звати не годиться,
Бо хоч вона і крила має,
Але лиш ходить по землі і не літає!..

Та от застав у шкоді курочку Мартин,
Як крикне «Киш!», як у відро загурка!..
Змахнула крилами, знялася в повітря курка
І вмить перелетіла через тин.

Отож, воно той рації не має,
Якщо каже: справжня птиця — та літає...
Хто тобі Хазяїн скаже «Киш!»,
То навіть, як не вмієш, полетиш!..

Юрій КРУГЛЯК.

— Бач, Петро дурником прикинувся — і вже онде в сорочці!

ПАМ'ЯТІ ВЕТЕРАНА «ПЕРЦЯ»

Олесь Єфремович Громов прожив майже 89 років. Він сповна пережив усі воєнні й невоєнні випробування, які випали на долю його покоління, включаючи сталінські збиткування над народом. Двічі Олесь Єфремовича силоміць відлучали від справи його життя — журналістики. І все ж він вижив, вистояв і назавжди лишився вірним жанрові сатири й гумору, вірним «Перцеві», у якому він працював фейлетоністом, відповідальним секретарем і з яким він був тісно пов'язаний повних півстоліття.

Олесь Єфремович Громов пішов із життя. Та як, за мудрим висловом, не горять рукописи, так і не стирається пам'ять про чесних, добрих і талановитих людей, які своїм гострим пером боролися за правду і справедливість.

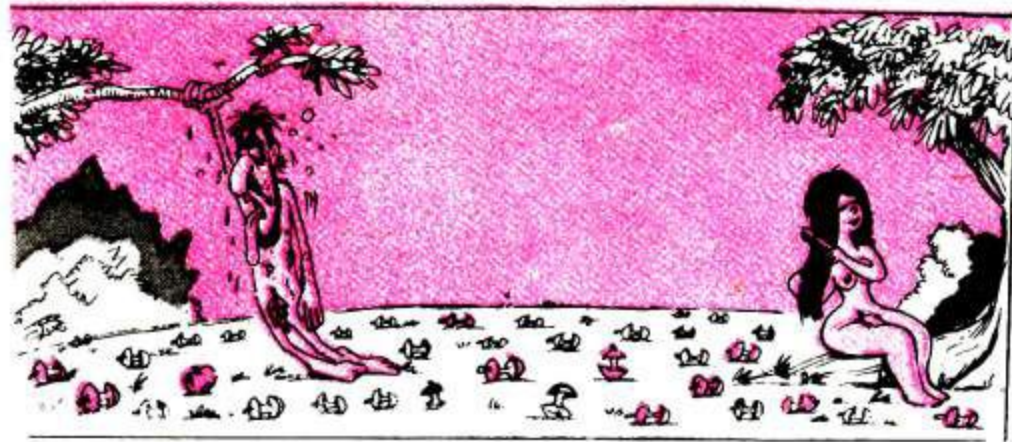
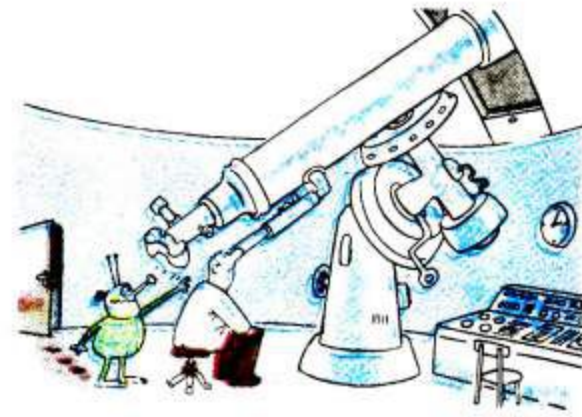

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Рогач» (Чехо-Словаччина), «Паланте» (Куба), «Панч» (Англія), «Шпильки» (Польща), «Лудаш-Маті» (Угорщина), «Новий Дікобраз» (Чехо-Словаччина).

— Уже...

ПОЛЬСЬКІ СМІШИНКИ

У машині сидять двоє п'яних.
— Коли проїдемо міст, повертай праворуч,— попереджає один із них.
— Добре, добре... А, власне, старий, хіба не ти за кермом?

На вечоринці хлопець танцює з дівчиною, демонструючи при цьому надзвичайну енергію. Нарешті змучена партнерка каже:
— Чому ви так швидко обертаєтесь? Адже то повільний танець.

— О, ні! На платівці ясно написано: «33 оберти на хвилину».

— Лікар порадив мені далекі подорожі та зміну клімату. Він вважає, що найкраще було б виїхати в Альпи або на Кавказ,— повідомляє дружина. — Куди поїдемо?

— До іншого лікаря,— спокійно відповідає чоловік.

Мати-філолог довго пояснює доньці складнощі граматики і врешті запитує:
— Ти вже знаєш досить багато про майбутній час. Отже, як утворити майбутній час... наприклад, від дієслова «кохати»?

— «Вийти заміж»,— без вагання відповідає дівчина.

— Що ти купив би мені до дня народження, маючи мільйони Моргана?
— Цікавіше, що купив би дружині сам Морган, маючи тільки мою зарплату.

— Моя дочка нічого не хоче мені розповідати, і це мене дуже бентежить.
— Зате моя розповідає мені про себе все, і тому я буду лікуватися в клініці для нервовохворих.

Парфюмерний магазин майже повністю обікрали. На полицях залишилися лише шампуні та лосьйони для волосся.

— Це важливий доказ,— каже поліцейський,— крадій, певно, був лисий.

— Мамусю, я піду на прогулянку,— говорить дівчина. — Мені так не вистає свіжого повітря.
— Можеш іти, але попередь «свіже повітря», що ти маєш повернутися о дев'ятій годині.

Вчителька звертається до учня:
— Поведи геологі до того місця, де ти знайшов те чудове каміння.
— Сьогодні це неможливо.
— Чому?
— Бо сьогодні музей зачинений.

НАША ВІТАЛЬНЯ

Іду собі якимось темним провулком. Раптом із-за рогу вискакує бандит. На обличчі маска, в руках ніж, одне слово — зовнішність не віщує нічого доброго.
— Ну, що ми при собі маємо? — запитує, допитливим поглядом озирваючи мою особу.
— Що... та... прошу... — занепаю від страху.
— Скільки готівкою? Конкретно!
Шукаю в кишенях. Старанно перелічую. Кажу:
— Сто сімдесят злотих.
— Мало! — сплюває бандит.
— Я тільки на хвилинку вискочив з дому... — пояснюю.
— Без грошей? — сумнівається він.
Я таки переконую його, що в мене ані шеляга більше.
Він придивився до моєї куртки.
— М-м-м,— бурчить розчаровано,— місцеве виробництво.

— Що ви знаєте про Тридцятилітню війну? — запитує професор.
— Вона тривала років тридцять... — починає студент і замовкає.
— То ніби трохи замало! — підносить голову екзаменатор.
— Тридцять років вам ще замало!..

— Чому пан палить? Чи знає пан, яким скорочує собі життя?
— Жодного разу я ще не хворів, хоча маю вже п'ятдесят років.
— Якби пан не палив, він би мав уже, принаймні, всі вісімдесят...

— Мені снився жахливий сон. Ніби моя дружина і гарненька молода мільйонерка побилися через мене.
— То чому це сон жахливий?
— Тому, що перемогла моя дружина.

Після закінчення перегонів тренер запитує жокея:
— Чи не міг би ти бути трохи швидшим на фініші?
— Мір! Тільки, відверто кажучи, мені незручно залишати коня позаду.

— Тату, що ти хотів би одержати від мене на свої іменини?
— Нічого, донько, нічого.

Януш ОСЕНКА (Польща)

— На жаль,— підтверджую я. Дивиться на мої ноги.
— Черевики теж?
— Ага.
Темно, і я можу спокійно червоніти від сорому.
— Лайно роблять,— констатує бандит. — Годинник?

Показую. Імпорт, але не західний.
— Іде точно,— хвалюся.
— Знаю-знаю... — погоджується він, але без зацікавлення. — Що це за обручка?
Знімаю, віддаю.
— Так зване циганське золото,— повертає він назад.

— Шапку купив на базарі,— кажу.
— Нічого особливого.
Почуваю себе дурнем.
— Я просто вискочив на хвилинку, хапнути свіжого повітря, тож нічого вартого уваги не прихопив і не вдягнув, хоча взагалі...

— Проходьте собі, пане!.. — гарикає бандит. — Не морочте мені голову...
— Ви нічого не забереєте?
— Нічого!
— Але знаєте... ви ж напали... — дивуюся я.
— Важко стало,— відповідає бандит. — Сьогодні, пане, все визначає економічна реформа.
— При чому тут реформа? — дивуюся я.
— А при тому,— кинув бандит на прощання,— що грабунок повинен бути прибутковим.

Переклав С. ПАВЛЮК.

— Чому, тату?
— Бо я не маю грошей.

— Мамо, хіба тато ще не протверезів після вчорашніх іменин?
— З чого ти взяла, Малгосю?
— Бо він сидить у кухні та голить люстерко.

До банку вдираються озброєні грабіжники.
— Руки вгору!.. На підлогу!.. Не рухатися!..
Усі слухняно полягали на підлогу. Старий касир шепоче молодій службовці:

— Прийміть, пані, пристойнішу позу. Це ж напад грабіжників, а не сніданок на траві...

Між приятельками:
— Як тобі подобається Павелчикова?
— Прекрасна дівчина!
— А що ти думаєш про Мірку?
— Мила, відповідальна, працьовита...
— Жах! З тобою ні про кого не можна поговорити.

Журналіст, збираючи матеріали до статті про життя в'язнів, запитує одного з них:

— Чому пан тут перебуває?
— Бо мене звідси не хочуть випустити,— пояснює той.

Дружина щось шіше. Чоловік постійно дає поради:
— Не поспішай, трохи вліво і не так близько до краю.
— Ти що, з глузду з'їхав? Ти ж не вмієш шити!
— То я тобі віддячую за ті поради, які ти мені даєш, коли я за кермом.

— Коли повернешся з кінотеатру,— каже дружина,— а я ще буду дивитися телевизор, то ти мене не буди.

Батько трьох дорослих дочок, почувши телефонний дзвінок, бере трубку і чує:

— То ти, рибко?
— Ні,— відповідає. — То — охоронник ставків.

— Сьогодні водій автобуса дивився на мене так, ніби я їхав без квитка.
— А ти що?
— Дивився на нього так, ніби мав квиток.

Переклала Н. ШИШКІНА.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво
«Радянська Україна».

Співвидавець:
видавництво
«Радянська Україна»,
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом УРСР по пресі.
Свідчення № 140.

Журнал «Перець» № 14 (1344)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 17.06.91.
Підписано до друку 05.07.91.
Формат 70×108/8. Папір офсетний № 2.
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк.
14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 1 108 400 прим. Зам. 01100141.

Ціна 50 к. (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатися
на «Перець».

Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.
Журнальний комплекс
видавництва «Радянська Україна»,
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Адамович, А. Василенко,
О. Гуцол, Р. Друкман, Ю. Іщенко,
О. Коноваленко, О. Монастирський,
В. Чмирьов.

ІРОНІЗМИ

● Чому із тими, хто хоче жити краще, нам завжди не по дорозі?..

● І в безмежній любові є свої обрії.

Леонід СУХОРИКОВ.
м. Київ.

● Життєве кредо корупціонера: кращий суддя не час, а гроші.

● Супутники спелюанта: довгий карбованець і довгий строк.

Леонід ЗАВАРА.
Сумська обл.

«Я хочу вас спитати, чи зможете Ви надрукувати в журналі мою гумореску з моєї власної праці, яку я написав, коли робив стовпчики для огорожі».

«Це, що в цьому письмі написано, все правильно на 95%, а на 5% для зв'язки слів».

«Я ваш старий підписчик. Посилаю вам коє що з моїх творів і одночасно прошу вас надіслати мені свої поради, як писати, що писати і про що писати».

«Прошу мій гумор розглянути, обговорити, надрукувати в журналі, або в печі спалити».

«Такий лейб-мотив цього вірша, який я написав...»

[3 листів до редакції].

Надіслав К. ЮРЧУК.

«Оголошення!»

15 березня, о 17.00 годині в приміщенні Будинку культури відбудуться збори мисливців.

Повістка дня:

1. Перереєстрація мисливської зброї.
2. Уплата членських внесків за 1991 рік.
З собою мати квитанцію про уплату 1 крб. за перереєстрацію однієї рушнички, взятої у зберкасі.
Явка на збори обов'язкова і своєчасна.

Рада мисливців».

Надіслав М. РАДЧЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

КОЛИ ПОЇЗД У ДАЛЬ ЗАГУРКОЧЕ...

